

CRÍTICA DE TEATRE

Devastador

Qui té por de Virginia Woolf?

Autor: Edward Albee
Traducció: Josep M. Pou
Direcció: Daniel Veronese
Lloc i data: Teatre Romea
(24/X/2011)

JOAN-ANTON BENACH

Recordava abans-d'ahir a la nit el mateix text d'Albee que el 1990 van representar Bonnin i Amparo Moreno (Sala Beckett) i el 1999 Marsillach i Núria Espert (Tivoli), i vaig pensar que la *Qui té por de Virginia Woolf?* que acabava de veure era una de molt diferent de la que l'autor va escriure el 1962. Cap enigma, sens dubte. A l'instat, qualsevol podia deduir que la principal novetat procedia, inequívocament, de la direcció. L'excel·lent notícia adherida a l'estrena és que el director argentí Daniel Veronese s'ha guanyat un excel·lent cum laude al capdavant de quatre actors de Catalunya, un triomf clamorós, semblant, encara que en algun aspecte més inesperat, al que al seu dia va obtenir Javier Daulte.

De Veronese, en efecte, hem aplaudit fins ara les seves glorioses metamorfosis, les de Txékhov, sobretot. A *Qui té por de Virginia Woolf?*, un assisteix per primer cop a un muntatge seu fidel al text de l'autor. I el talent innovador del realitzador argentí s'ha de buscar aquí en la poderosa veritat escènica que aconsegueix aixecar amb els retrats irats que es llancen mútuament els cèlebres perso-

Vilarasau crida a Arquillué

natges de Martha (Emma Vilarasau) i George (Pere Arquillué), amb les violentes agressions psicològiques i físiques en les quals tots dos s'enfonsen al llarg d'una nit sabatina i en les quals enfanguen sense pietat al matrimoni convidat de Honey (Mireia Aixelà) i Nick (Ivan Benet).

L'habilitat del director perquè les rèpliques s'atropellin les unes amb les altres i perquè la virtualitat explosiva d'una paraula o un insult tingui l'efecte d'un cafarnaüm de cops, crits i esquinços, enlluerna sense parar. I enmig de la tensió, la secreta ironia de Veronese en fer de la circulació d'alcohol un Amazones. És tan enorme el consum etílic dels personatges, que la seva aparentment exagerada violència verbal i material no és cap altra cosa –sense arribar al disbarat– que una versemblant alienació mental. En aquest ambient, garanteixo que l'actuació d'Arquillué és colossal; que Vilarasau és la pura perfecció; Aixelà una deliciosa estupefacta i Benet un impecable secundari. Formidable la traducció de Josep M. Pou, continguda i exacta en l'exabrupta pirotècnica textual d'Albee.●